

[Hanne Budtz.]

er til kontorarbejde, håndværksarbejde eller andet. De må altså simpelt hen oplære dem, og det er i virkeligheden i sig selv en betydelig indsats.

Hvad hele det forskningsinstitut angår, som jo var temmelig stort sat op i selve lovforslaget, kan jeg bemærke, at vi er meget tilfredse med, at udvalget har kunnet blive enigt om, at tiden ikke er inde til at lave et sådant stort forskningscentrum. Det er noget, der må vokse af sig selv i det omfang, der er behov for det, således at vi begynder med dette dokumentationscentrum, man kan jo også kalde det et central-kartotek, hvor måske de erfaringer, man har gjort fra et enkelt land, kan blive registreret. Man skal jo ikke lave et over-lapningsarbejde, det må få en helt naturlig udvikling, og jeg er tilfreds med, som det er blevet udtrykt i betænkningen, den mere beskedne start, det har fået.

Hele u-landshjælpen er jo en kombination af ideel og praktisk indsats. Disse lande er en del af den verden, vi skal leve i og leve af, og vi kan i virkeligheden ikke påpege, hvor grænsen går mellem, hvad der er hjælp til dem, og hvad der er fremtidig hjælp til os selv her i vesten. Det koster mange penge, det er klart. Nu er den store u-landsindsamling jo over os, og i betænkningen har vi ønsket at være med til at understrege, at det skulle være en ganske undtagelsesvis foranstaltning, fordi det netop i fremtiden bør være en statsopgave. Men når også vi i mit parti er enige i den storslået anlagte indsamling, der begynder nu om et par dage, er det, fordi vi ønsker, at forståelsen af det omfattende u-landsprogram skal trænge ud til alle danske medborgere, så enhver med sit bidrag netop viser sin enighed i den fremtidige hjælp fra Danmark til u-landene, som skal finde sted i henhold til den lov, der nu snart bliver vedtaget. Jeg kan anbefale lovforslaget på mit partis vegne.

Else-Merete Ross: Den kritik, der blev fremført ved første behandling, gjaldt heldigvis ikke selve ideen om en større, koordineret hjælp til u-landene. Kritikken gjaldt den til grund liggende betænkning, som man jo ikke kan lave om på, og selve lovforslaget, som udvalget derimod kunne lave om på

og har lavet om på, så det nu efter min mening er blevet meget klarere. Det har bl. a. krævet en ombytning af paragrafferne og et nyt navn på det nye u-landsorgan. Da det er styrelsen, der har ansvaret for det daglige arbejdes rette udførelse og ikke rådet, er det rimeligt, at dette fremgår af selve det nye organs navn. Derfor foreslås navnet Styrelsen for teknisk Samarbejde med Udviklingslandene.

Styrelsen og dens sekretariat er det administrative organ; rådet er det vejledende og rådgivende organ. Jeg har hørt folk, der var betænkelige ved, at rådets opgaver blev begrænset i forhold til det oprindelige lovforslag. Jeg tror ikke, der er anledning til nogen bekymring.

Oprindelig skulle rådet udarbejde vedtægter for sin og styrelsens virksomhed. Da rådet sandsynligvis bliver en ret stor forsamling, tror jeg, det ville være blevet en meget vanskelig opgave. Jeg finder det langt bedre som nu foreslået, at udenrigsministeren fastsætter forretningsordenen. Jeg skal senere komme ind på en nærmere omtale af rådet.

Oprindelig var antallet af styrelsesmedlemmer sat til 12-15. Ved første behandling fandt flere, at det var for mange, og at man, hvis tallet skulle bibeholdes, måtte nedsette et forretningsudvalg på 3. Man ved jo godt, at i så fald bliver forretningsudvalget ofte helt udslaggivende. Da mange forskellige interesser skal varetages, mener jeg ikke, det ville have været ønskeligt med et forretningsudvalg, men at en styrelse på indtil 9 er at foretrække.

Jeg håber, at de 9 vordende styrelsesmedlemmer ikke blot vil læse loven, men også udvalgets betænkning, hvor det med al ønskelig tydelighed er sagt, at det forventes, at de 9 må være i stand til at påtage sig et omfattende arbejde. Om formanden siges endda, at han må kunne påtage sig en væsentlig arbejdsbyrde. Foruden den sagkundskab, som de pågældende naturligvis må repræsentere, er det altså nødvendigt, at styrelsesmedlemmerne har tilstrækkelig tid at afse til arbejdet.

Da der kun kan vælges indtil 9 medlemmer, håber jeg, det vil lykkes den højtærede minister at finde en rimelig balance mellem organisationsrepræsentanter og —